

Epíleg

Àngel Llàcer

President del XVII Congrés

Molts dels fruits saborosos de la vida dels humans són producte dels reptes que ens marquem. Fem, creem i competim per créixer i també per sobreviure. I els reptes ens apassionen. Els professionals i els estudiosos de les ciències de la vida i la salut sentim molt directament aquesta passió pels reptes. Tal vegada influeix el treball quotidià. Treballar per a obtenir coneixements de la vida i dels processos implicats ens facilita aquesta passió i ens ensenya altres processos socials. La vida és possible pel bescanvi dels éssers vius amb el medi: comunicar, bescanviar i transformar són paraules clau del procés vital, i la font informativa de la retroalimentació és la clau intel·ligent del repte del desenvolupament dels éssers i les societats. Metges i biòlegs, que treballem amb processos vitals, en sabem de tot açò, del sentit i la importància d'aquestes paraules clau d'aquest repte que ens permet, al temps, desenvolupar-nos i sobreviure. Probablement, l'exercici quotidià de treball en humanisme i biologia ens ha facilitat aquestes afeccions i aficions.

Els nostres congressos en són un exemple. Apostem per les activitats que conjuminen ciència i cultura, intentem normalitzar la

llengua en el vast camp de la ciència. Desenvolupar accions per *normalitzar* és un gran repte al quuls hi som sensibles. Per això, socialment, apostem per facilitar la comunicació, el bescanvi i la transformació, per aquestes raons aprofitem els resultats de les accions—encara que en ocasions ens semblen minsos—i les situacions—encara que en ocasions ens semblen dolentes— en la planificació de les actuacions futures que sabem que mai no hi faltaran.

Una vegada més, i a la ciutat de València, hem aconseguit celebrar el Congrés amb la normalitat que ens ha permès la realitat dolenta del moment. Ho valorem positivament, tant per als congressos com per als valencians en particular, i per a tota la comunitat cultural que ens uneix.

Altres reptes pels quals hem treballat al Congrés han estat tema de les ponències. L'entrada a un nou segle ens situà en un punt de trànsit en què solen acudir estímuls i energies per a impulsar il·lusions i accions per les coses que estimem. Que el títol escollit per a aquest Dissetè Congrés parle de reptes del nou mil·leni n'és una mostra. El segle xx finalitzava amb el naixement d'una nova era social on la globalització trencava models i ens deixava perspectives incertes; els fenòmens migratoris i transculturals, i la part malcarada de la globalització, governada pels poders econòmics mercantilistes per la via del «tot s'hi val» amb menyspreu vocacional per la culturització, ens va motivar en escollir els temes de les tres ponències per tractar-los en un fòrum comú de sessions plenàries amb la finalitat de fomentar la comunicació entre els diversos professionals i estudiosos congressistes.

Hem gaudit. I a cosa passada pensem que aquesta comunicació «global» multidisciplinària ha estat una bona idea i ha donat un sentit particular a aquest tipus de congrés.

Al País Valencià, on és més magre l'activisme cultural oficial, tenim una prudent satisfacció per aquest Congrés i una gran il·lusió i esperança per als propers. És ara quan es tornen necessàries apostes fermes per a la defensa dels valors que considerem més irrenunciabls.